

Любен Иванов

Бънджи

*Всяка прилика с действителни лица и събития е случайна.
Или не.*

Ластикът – грижливо проверен, лежеше лениво зад него като голяма, уморена змия, страдаща от спондилартрит, на която скоро ще намерят работа. Лениво. До след малко. Объркан вятър кръжеше из кошницата на аеростата и си играеше с косите им – на самоубийци и съучастници. Другите бяха се отдръпнали в противоположния ъгъл и той имаше усещането, че много тактично са го оставили сам, та ако реши са се откаже, да не носят те вината за неговия страх. Някъде долу по плажа ходеха едни ситни-ситни човечета, любопитно скупчени до линията на смъртта на вълните.

Внимателно стъпи на ръба на кошницата, като си мислеше за съдбата на наемниците – пресметнатият риск да ги доведе до консумация на заработеното. Надницата му беше 2000. Немного. Немалко. Майна му – си рече наум. И скочи.

Някъде горе някой тихичко подсвирна, или не – ластикът го последва с предчувствие за неминуемото разтягане на гумените си прешлени, като се триеше със свистене в ръба на кошницата.

Разпери ръце и се отдаде на падането. Атмаан – повелително си рече. И Атманът му дойде и го намери.

В гондолата напрегнато наблюдаваха привършването на ластика и очакваха плавния тласък от погасянето на инерцията. Но не и това, което се случи. Тласъкът се превърна в рязко дръпване, последвано от жестокия плесник на завърналия се празен ластик. Никой не остана прав, а и нямаше къде да остане, защото гуменият питон си отмъсти за отнетата му тежест, като разби дъното на кошницата с един-единствен титаничен удар. Някой повика пискливо Бога, друг – само майка си.

От плажа зяпачите безпомощно наблюдаваха как от разбитата гондола на пъстрия балон с яркочервен надпис „Бънджи-скокове“ от стометрова височина в морето започнаха да падат хора. Някой трескаво заплува нататък, а балонът, освободен от котвата си, провисна настрана и се запъти навътре в морето.

След четири дни дойде часът на истината. Трима оцелели, трима загинали и един изчезнал – скачачът. Балонът – вече само обвивка и въжета бе изхвърлен като праисторическа медуза на втория ден. Злополучният ластик все още се мотаеше, закачен за разбития кош. Някакъв чевърст следовател го иззе като веществено доказателство. Търсенето на

трупa на скачача бе безрезултатно и унило. От плажа две бабички-чужденки се кълняха, че на метри от водата той буквално изчезнал. Снеха показания и от други очевидци, но никой не бе така категоричен, както бабетата с агатакристи-комплекс.

– И сега искаш да ми кажеш, че тази чудесия не е скъсана, но не е и срязана, така ли? – мачка недопушената си цигара, додето около обемистия пепелник не се разпиляха трошици тютюн и пепел.

– Така. – плътно констатира трасологът. Елегантно обърна към изнервения си приятел олимпийска фигура и закова: Точно така. Не е срязан, защото няма следи от острие, и не е скъсан, защото, хм, повърхността щеше да изглежда другояче – неравна, вълниста – другояче, но не и така, сякаш е била замразена и срязана с лазер.

– Лазер? – мъжът объркано наслончваше филтъра на цигарата – детинска илюзия на закоравял пушач, че така се трови по-малко. Лазер. И замразена?

– Мхм. С течен азот, например. – обичливо го наблюдаваше през големия си диоптър очила едрият Аполон. Кога, казваш, че ще ги откажеш?

– Престани, баста, фин! – следователят въртеше гумения шнур из ръцете си, дъвчейки филтъра. Течен азот. И лазер. И какво още?

– Нищо.

– Но те не са имали там такива неща! И не е било възможно.

– Знам. Просто нямам по-добра версия. Това е.

Не беше това. Нямахме как и да бъде, защото ластикът беше наред. Хората винаги са склонни да винят ластичите, сякаш те биха могли да направят нещо срещу страха им. Но не беше ластикът. Беше онова, което мъжът повика, а то дойде когато разбра, че след той миг ще се забие във вълните, ще ги продупчи и ще спре с намачкана като пинг-понгово топче глава поне метър навътре в пясъка на дъното.

Атманът.

То дойде, настигна го в безкрайно бавното му падане надолу, което на човека се стори само миг, но не беше миг, беше цяла вечност, и когато то обви крехкото обречено тяло в края на смешния ластик, имаше толкова много време до свършека, че му се стори любопитно да разбере кое, как и защо, а и след като не представляваше никаква трудност да се справи с това тук и сега, си устрои малък театър, за да вкуси мотивите.

Толкова много неща дават еднакъв резултат, а мотивите им са така чудно различни. Това е личността всъщност – набор от реакции и мотиви. И идеали. И вяра.

В какво ли вярваше тоя ситен паяк?

Я?

ББеше вярвал в семейството си.

Като много-много малък. Тогава знаеше, че нищо лошо не може да му се случи. Най-много да си пъкне някое бодливо семенце с чуден аромат в носа, а оттам да закапе кръв. Или пък да посъбере в шепи от прекрасните пухкави гъсеници и да ги гали, гали, гали, докато ръцете му се покрият с пришки, а също и там, където се е пипнал с тия ръце. Но винаги се намираше кой да му помогне – я мама ще извади миризливата бодлива семка от кървящия нос, докато ние свидливо врещим и не си я даваме да ни я хвърлят в кофата с капак, защото оттам вече не може да се вземе; я татко ще намаже с щиплива амонячна вода чудно, ама много силно сърбящите пришки и други работи там.

Но нищо лошо не можеше да му се случи. Нищо. Не беше лошо дори и когато любопитната малка Камелия го дръпна за тригодишната чурка, докато той свенливо правеше пиш пред очите ѝ – по нейна молба. Не беше лошо. Само много, много болеше, а Камелия си няма чурка, тя затова.

Лошо беше, когато заплачеше кукувичката на часовника, и никой, никой не разбираше, че тя плаче и иска да я пуснат, да не я държат затворена там, а той стоеше с протегнати детски шепици отдолу и я викаше: „Ела, ела, куки-кук, ела тук!“. А големите му се смееха и се опитваха да го утешат, че тя не е жива, че това ѝ е работата, и – ей сега, ще видиш, ще се покаже и ще изкука три пъти. Не, не не не не, не може, плачеше детето отдолу, не може да не е жива, щом плаче така, щом иска да я пуснат и не може да ѝ е това работата, моля ви, моля, моля, моля ви, не я дръжете затворена там и не ми казвайте кога ще заплаче отново! Нито колко ще плаче. Пуснете яяя!

Часовникът изчезна. Казаха му, че кукувичката е отлетяла и той е отишъл да си я търси. Никога не им повярва. Лошо беше. Първото лошо.

Беше вярвал на жени.

Странна, съпяла вяра, може би защото вече не можеше да вярва на майка си, защото беше го лъгала – нескопосано и добронамерено, но беше, и това бе достатъчно, за да го отблъсне, и да го накара да вярва на други – на чуждите, на най-чуждите, след като най-близките вече го бяха лъгали. И всеки път едно и също – да счупим чашите след този тост; ДРЯЯН! – той беше чашите. И те си тръгнаха пречистени и горди, а той се събираше и се слепваше пращинка по пращинка, и всеки път ставаше

все по-лаконичен във формите си и все по-красив. До поредния тост.

Господи!

Някои не искаха децата му, някои убиваха децата му, някои раждаха децата му, за да ги вземат със себе си в бягството си, всички харесваха любовта му, и всички се бояха от това, което се получаваше след нея – обсебване. Той обичаше всеотдайно, отсреща омаяно му отвръщаха със същото, само за да му креснат обвиняващо след това, че е непоносим в ужасната си, обвързваща обич, и по-добре по-прости и по-слаби, но по-лесни мъже, отколкото тирания, каква тирания, недоумяваше всеки път, такава, отговаряха винаги – че не знам къде съм, какво правя, какво искам, само бързам към теб, а ти си правиш с мен... ДРЯЯН!

Фани – Атманът докосна в измъченото съзнание един спомен и се захласна от чудния му вкус. Фани. Ето го мотивът малкият паяк да виси на гумената си нишка, в търсене на емоция, която да го избави от нейната загуба. Или смърт, която да стори същото.

Фани – невероятното разбиране, удивително плътният контакт на души и тела, който беше само път към раздялата.

Фани.

Бяха вървели с часове и бяха си говорили – ненаситно и откровено – двама самотници, отдавна без надеждаа някой да сподели самотата им, опиянени от случайността да се родят в достъпно време и да бъдат заедно. Бяха намерили толкова еднаквости, че тя го кръсти за себе си „капката“, а той ѝ даде името „Мъничето“, защото беше изпълнен с нежност както никога досега и искаше да я покровителства и да я запази от болките си, които можеха да станат и нейни, да ѝ угажда и я глези, да я гушка и отново да я пуска – вече беше научил, че жените не обичат да ги обсебваш, дори и с най-добри чувства, но тя го търсеше, него и неговото обсебване, защото досега само я бяха отхвърляли или я бяха ползвали като сексуална вещ, без дори да я нацелуват...

Фани.

Желаеха се бясно – галещите си погледи, жадните си устни, трепетните си ласки, а той през цялото време се чувстваше девствен и чист, сякаш не бе имало други жени преди нея, толкова много други случайни жени.

Тя бе очарована от споходилите го за първи път ексцесивни оргазми, събудили неодобрителното любопитство на съседни и минавачи и нетърпеливо искаше да изпита нещо подобно, но той не можа да я убеди, че ще бъде, че могат, че нищо лошо няма в това, че не го получава и тя, а всъщност я щадеше и не ѝ казваше, че трябва да минат години, за да се

отърси от това, което са правили с нея, но не за нея.

И се страхуваше от обсебването ѝ. Той не беше разрешавал досега да го обсебят, но тя беше млада и ѝ беше интересно някой да прави с нея това, а той се страхуваше от мига, в който тя ще възнегодува срещу привличането и срещу обичта си към него.

Излезе прав.

Когато тя пожела да отпътува – само за кратко, само за някакви си пет месеца, само на някакви си триста километра, той си отдъхна – наивно си помисли, че отдалечава мига на конфликта. Съгласи се възторжено и дори я подтикна да го направи. Не можеше да ѝ обясни защо – или щеше да я уплаши, или нямаше да му повярва. А може би я подцени? Може би. Но така или иначе сбърка.

Писмата, които тя му пишеше оттам, пристигаха полуовъглени от страст, докато тя мръзнеше и гладуваше, за да му купи нещо. Обсебена. Или влюбена? Но защо тогава много по-късно му натякваше за това, което бе получил чрез нейните лишения? Нима го бе искал? Обсебена.

Той не можеше да се отърве от жестокото главоболие в 21.00, когато се бяха условили да мислят един за друг. Ден след ден. Нощ след нощ. Пишеше ѝ писма, които оставаха на една дискета, а тя ги четеше, когато се връщаше за ден-два. Поне не можеха да се изгубят някъде по пътя, но се изгубиха много по-късно, точно когато му бяха нужни, тия писма от най-любимата му дискета.

Въпросите Въжето Страшното цвилене дойде първо, така дишат хората, когато дълго време не са го правили, интуитивно се развъртя някаква мисъл в главата му, после усетът за стягане във врата и тъпата болка в главата и един трепет по цялото му тяло – с мен ли става това?

Метално-соленият вкус в устата му и натрапчиво повтарящата се фраза „медицината. без компютри.“ и онзи отчаяно-виновен глас, който искаше да знае

„медицината. без компютри.“ толкова много ли го

„медицината. без компютри.“ обичат, чий беше този глас

„медицината. без компютри.“ не беше ли нейният, не можеше да е нейният, тя „медицината. без компютри.“ не би го питала това и така и сега „медицината. без компютри.“ не, вече не, но какво „не“, на „медицината. без компютри.“ ли „не“, на нейния ли въпрос... Може би на някое от двете, но какво значение има това сега, след като все още е жив, отново жив, да, май на това каза „не“, но откъде сили да обяснява и на кого, по дяволите?

„медицината...“

И един въпрос, който дойде като негов шепот, но после стана обвинение „защо защо защо защо защо?“.

– Защото те обичам! И бях на лекар, и ще си имаме бебе! Любчето, чуваш ли ме?

– ...

– Любчето! Любченцето ми! Хайде, кажи нещо, хайде, моля те! Любоо! Любоооо! Толкова ли ме обичаш?

– Вече не.

– Какво?...Боже, кръв!

– Моята е.

– Не виждаш ли, кръв?!

– Моята е.

– И аз съм се порязала.

– Къде?

– Докато чупих стъклото, не помниш ли?

– Не.

Домът Детето Толкова желяха това дете – и той, и тя, и толкова често му се налагаше да обяснява, че всичко им е наред, че не е нужно да се притесняват, че са млади и здрави, че вече започна да се безпокои за нея.

Бяха срещнали веднъж Нели и Коста – нейни приятели, които покъсно – в самотата му станаха и негови, но тогава бяха все още само нейни, а Нели беше с великолепен корем – гръмогласна и щастлива, и си искаше книгата на Борис Виан „Сърца за изтръгване“, така ги запомни за първи път – пред светещата витрина, просто се разминаха за три секунди като хора, на които им предстои да бъдат през остатъка от живота си заедно – те двамата и те тримата, а всъщност минимум петимата, а Нели още дълго еча зад гърба им, свенливата и щастлива усмивка на Коста, а Фани вече им се бе хвалила с него – съпруга си – и въздъхна и му сподели, че те три години са си правили това бебе, и – ей-на – имат си го, и пак си поиска своето бебе и той си я гушна по-силно и още по-нежно и пак ѝ обеща, че ще си го имат – едно малко Флюче.

Успехът в кариерата Тръгването Разочарованието Самотата Когато си тръгваше – дни преди това, тя му подари коте. Бяха гледали много котета – малки, безпризорни, свирепи души, които неминуемо порастаха и си отиваха – Бубър, Кет, Мурк, Упи, Урк, Мия, Флоки, Писи – животинчета с характери, без стадни инстинкти – като тях двамата. Тя вече бе кръстила котето Моки, защото го бе намерила мокро и мръсно в една локва. Или то си я бе намерило.

Вече се караха за дреболии, въздухът прашеше и съскаше от реплики и дублики, но тя му подари Моки, с надеждата, че ще я заобича отново. И той я заобича, но не посмя да си го каже. Камо ли на нея.

А Моки – малко глупаче, без понятие за височина, падане и болка – скачаше от където и да я поставеха, и тичаше след огромните им пети, и ги гледаше с раздалечените си като далекомер очета над разбитата си от тупванията муцунка и не можеше да разбере защо големите плешиви котки толкова я мачкат и издават странни звуци, които неясно как я вълнуват и размъркват.

Веднъж се събуди, като изплуващ от дълбоко гмурец, пое жадно и съскащо въздух, беше сънувал поредния скандал и това страшно го бе изтормозило, и я видя – седнала на една табуретчица до вратата – да го гледа как спи, колко е кротък в съня.

Споменът за това което направи тогава го мъчи много месеци после и много кошмари започваха с тази сцена – как тя го гледа нежно от табуретчицата – седнала виновно и плахо до вратата, с безмерна обич и страх ли, да страх от предстоящата раздяла, да, това беше тогава в очите ѝ, а той още не бе излязъл от кошмара, и в този миг, вместо да разтвори ръце и да я гушне и да я залюлее, както толкова пъти преди, от пресъхналите му, изтръпнали устни се откъсва нещо така силно и безпощадно, че в очите ѝ заструява болка и молба, но този сън, този проклет сън преди това бе реалност и инерцията...

Ох!

Въпросите на Атмана Какво можеш.

Нищо.

Какво искаш.

Да се върна.

Къде.

Там, където съм правил грешки с Фани.

Ще изгубиш много неща.

Но не и Фани.

Да.

Да.

И после.

После ще видиш.

Аз вкусвам.

Вкуси тогава.

Да бъде.

Промененото настояще Бяха плували цял предиобед в топлите,

нежни вълни. Телата им носеха златистите искри на слънцето, което вече се скриваше със съжаление. Бяха се любили по обяд под душа, бяха се разхождали из многолюдното, само за да усетят, че са заедно. Бяха седяли в няколко кафенета и носеха смътен спомен какво са си поръчвали – не ги беше грижа нито за поръчката, нито за смаяните погледи на хората наоколо, докато се галеха с крака под масата и с ръце над нея, нито за смешните цени.

Бяха се върнали в хотела и отново се бяха любили – потни и диви и жадни един за друг. Не би могло да бъде другояче – обичаха се. И пак. И пак.

И колко пъти още пак?

Бяха заспали прегърнати и мокри, удавени в мириса на потта и страстта си – две порастнали деца, които не знаеха, че в едното от тях вече запърхва животът на още едно дете – тяхното. Общото.

Сега не искаха май нищо повече, освен да изпратят залеза. Защото си бяха достатъчни и защото беше хубаво да седят прегърнати на пясъка в здрача с цвят и вкус на гъст ягодов сироп.

Косите ѝ ухаеха нежно на Фани и на море, а тя се бе сгушила под мишницата му, вираше се като малко птиче в тъмното и упоено слушаше нежния тътен на сърцето му.

Един остър вятър засъска из телата на тревите, като недовършена въздишка. Сякаш нещо щеше да се случи, или се бе случило, или би могло да се случи, но не се е случило. Нещо лошо. Атмаан – прошепна си нежно. И Атманът му дойде и го намери.

– Видя ли она балон? – плавно се вля в тишината.

– „Бънджи-скокове“ ли? – унесено се отзова тя.

– Утре ще скачат с ластик. – каза той.

– Ти недей. – Атманът.

– Ти недей! – помоли го тя.

– Няма.

КРАЙ

© Любен Иванов

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/557>]